

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **ZELENÝ SPORT s.r.o.**, se sídlem Slatina 116, zast. MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem, se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2018, č. j. MV-59465-3/OBP-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2021, č. j. 15 A 23/2018-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce MUDr. Mgr. Ivana Langer, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Policejní prezidium České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 15. 2. 2018, č. j. PPR-12871-55/ČJ-2016-990450, shledalo žalobkyni vinnou ze spáchání čtyř správních deliktů (s účinností od 1. 7. 2017 přestupků – poznámka soudu): 1. podle § 76d odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění účinném do 31. 7. 2017 (dále jen „zákon o zbraních“), 2. podle § 76d odst. 1 písm. l) ve spojení s § 39 odst. 1 písm. m) uvedeného zákona, 3. podle § 76d odst. 1 písm. g) ve spojení s § 39 odst. 1 písm. h) téhož zákona a 4. podle § 76d odst. 1 písm. d) ve spojení s § 58 odst. 4 tohoto zákona. Za uvedené správní delikty byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 400.000 Kč spolu s povinností nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč a dále jí bylo podle § 76e odst. 1 písm. a) zákona o zbraních uloženo propadnutí v rozhodnutí blíže specifikovaných zbraní.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zrušil výroky prvostupňového rozhodnutí týkající se správních deliktů podle § 76d odst. 1 písm. c), § 76d odst. 1 písm. l) a § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních, jakož i výrok

o sankci, propadnutí zbraní a o nákladech řízení a vrátil věc správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Výrok, jímž bylo rozhodnuto o spáchání správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních (delikt výše označený ad 3.), kterého se žalobkyně měla dopustit tím, že na výzvu policie nepředložila zbraně a hlavní části zbraní, přestože jí byly vedeny v centrálním registru zbraní, čímž porušila § 39 odst. 1 písm. h) zákona o zbraních, však žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobkyně v tomto rozsahu zamítl.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného v části týkající se správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních (třetí výrok napadeného rozhodnutí) žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Městský soud v napadeném rozsudku nedal za pravdu stěžejní žalobní námitce spočívající v tvrzení o zániku odpovědnosti žalobkyně za správní delikt podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty zakotvené v § 77 odst. 3 zákona o zbraních, ani námitce o neexistenci totožnosti skutku.

[5] Městský soud při posouzení věci vyšel z toho, že zjištění o porušení povinností vyplývajících z § 39 odst. 1 písm. h) zákona o zbraních správní orgán prvního stupně učinil při kontrole provedené u žalobkyně podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, v období od 2. 2. 2015 do 30. 9. 2015. Podle protokolu o kontrole ze dne 15. 10. 2015 „[z]braně a HČZ (hlavní části zbraní – pozn. soudu) nebyly fyzicky, ale v CRZ (centrální registr zbraní – pozn. soudu) jsou vedeny: Z celkového počtu evidovaných zbraní bylo v CRZ vedeno 377 ks zbraní a 149 ks HČZ, které se při kontrole nepodařilo dohledat. Po žádosti kontrolní skupiny, aby držitel ZL doložil následně zbraně fyzicky nebo prokázal, že byly odeslány mimo firmu, držitel ZL postupně během několika měsíců zbraně buď fyzicky dohledal a ještě v průběhu kontroly dodatečně předložil ke kontrole, nebo prokázal, že byly např. prodány a záznam o převodu byl učiněn až dodatečně po upozornění kontrolního orgánu, nebo zbraně měly chyby (...). Seznamy zbraní a HČZ, které se takto podařilo dodatečně dohledat, jsou v příloze č. 17a (zbraně) a 17b (HČZ). Dalších 47 ks zbraní a 29 ks HČZ se nepodařilo držiteli ZL dohledat vůbec. Tyto zbraně a HČZ nebyly předloženy fyzicky, ani nebylo nijak dokladováno kontrolnímu orgánu, že již opustily provozovnu a nebyly jen odepsány ze stavu v CRZ. Seznam zbraní a HČZ, které nebyly dohledány (viz příloha č. 17c) byl předán SKPV KŘP Pardubického kraje k dalšímu šetření.“ (důraz přidán soudem).

[6] Skutek spočívající v tom, že přechovávané zbraně a hlavní části zbraní nebyly vedeny v centrálním registru zbraní, anebo v něm vedeny byly, ale nebyly dohledány fyzicky, správní orgán prvního stupně nejprve v oznámení o zahájení řízení ze dne 4. 5. 2016 kvalifikoval jako správní delikt podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních, avšak na základě závazného právního názoru žalovaného (vyjádřeného v rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2017, č. j. MV-87442-4/OBP-2017, kterým zrušil předchozí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 10. 2016, č. j. PPR-12871-18/ČJ-2016-990450) správní orgán prvního stupně sdělením ze dne 14. 12. 2017 upřesnil předmět řízení tak, že doplnil výčet správních deliktů, jichž se žalobkyně měla dopustit, o správní delikt podle § 76d odst. 1 písm. g) zákona o zbraních.

pokračování

[7] Městský soud přisvědčil žalovanému, že ve sdělení o upřesnění předmětu řízení ze dne 14. 12. 2017 nedošlo k vymezení nového, resp. jiného, skutku než v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4. 5. 2016. Žalobkyně byla pouze vyrozuměna o jiné právní kvalifikaci totožného skutkového jednání, které správní orgán prvního stupně uvedl již v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 4. 5. 2016 a které spočívalo ve fyzickém nedohledání (a nepředložení ke kontrole) některých zbraní a hlavních částí zbraní evidovaných žalobkyní v centrálním registru zbraní.

[8] Skutek kvalifikovaný v projednávané věci jako správní delikt podle § 76 odst. 1 písm. g) zákona o zbraních byl podle městského soudu v oznámení o zahájení řízení ze dne 4. 5. 2016 vymezen sice stroze, avšak nezaměnitelně se skutkem jiným. Městský soud proto shledal, že v průběhu správního řízení zůstala totožnost skutku zachována, a nepřisvědčil tudíž žalobkyni v tom, že ve sdělení o upřesnění předmětu řízení (ze dne 14. 12. 2017) byl uvedený skutek vymezen „zcela jinak“ než v oznámení o zahájení řízení. Sdělením o upřesnění předmětu řízení došlo pouze k formulačnímu upřesnění daného jednání a změně právní kvalifikace, nikoliv k zahájení správního řízení pro zcela nový skutek. Dle městského soudu tak řízení o předmětném správním deliktu, o kterém se správní orgán prvního stupně dozvěděl nejpozději v den skončení kontroly, tedy ke dni 30. 9. 2015, bylo zahájeno v jednorroční lhůtě zakotvené v § 77 odst. 3 zákona o zbraních; řízení o něm totiž bylo zahájeno oznámením ze dne 4. 5. 2016, které bylo žalobkyni doručeno dne 10. 5. 2016. K zániku odpovědnosti za uvedený správní delikt tudíž podle městského soudu nedošlo.

[9] Městský soud se zabýval i žalobní námitkou o nedostatečném časovém vymezení uvedeného správního deliktu. Uvedl, že s ohledem na skutečnost, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl obsažen odkaz na provedenou kontrolu, a především na den jejího ukončení (30. 9. 2015), což byl den, kdy nejpozději měla žalobkyně povinnost předložit chybějící zbraně a hlavní části zbraní, došlo tím k dostatečnému časovému vymezení deliktního jednání. Současně byly ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedeny rovněž jednotlivé zbraně a části zbraní, které žalobkyně v průběhu kontroly nepředložila. Předmětný skutek tak byl ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezen dostatečně, srozumitelným a nezaměnitelným způsobem. Městský soud nepřisvědčil ani dílčí námitce spočívající v tom, že z výroku prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, kdy konkrétně došlo k výzvě k předložení zbraní, neboť i tato námitka se podle něj vztahovala k nedostatečnému časovému vymezení deliktního jednání; to ale městský soud nedovodil.

[10] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že městský soud nesprávně vyhodnotil její námitku o zániku deliktní odpovědnosti, a napadený rozsudek je proto nezákonný. Uvádí, že trvá na své argumentaci, že z důvodu prekluze došlo k zániku odpovědnosti za správní delikt. Má za to, že skutek uvedený v oznámení o zahájení řízení je vymezen zcela jinak, než jak je vymezen ve sdělení o upřesnění předmětu řízení, a proto se nejedná pouze o rozšíření právní kvalifikace, ale o zahájení řízení pro jiný skutek. Stěžovatelka také trvá

na tom, že správní orgán prvního stupně měl k dispozici podklady pro zahájení řízení nejpozději ke dni 10. 5. 2016, avšak nezahájil řízení do jednoho roku, a došlo tak k prekluzi a zániku trestní odpovědnosti stěžovatelky. Nesouhlasí tedy s městským soudem, že skutek nebyl vymezen zcela jinak v oznámení o zahájení řízení než ve sdělení o upřesnění předmětu řízení.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Uvádí, že se s námitkou o prekluzi a zániku odpovědnosti stěžovatelky za uvedený správní delikt vypořádal již v napadeném rozhodnutí, a to na stranách 9 až 11. Podle žalovaného se touto námitkou zevrubně zabýval též městský soud na stranách 5 až 9 napadeného rozsudku. Zde městský soud přisvědčil žalovanému v tom, že totožnost skutku zůstala v oznámení o zahájení řízení i ve sdělení o upřesnění předmětu řízení zachována.

[13] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[14] S ohledem na formulaci stížnostní argumentace stěžovatelky Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že ve své judikatuře již mnohokrát zdůraznil, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského, resp. městského, soudu ve správním soudnictví a musí tedy kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí, proti němuž byla podána. Kasační námitky proto nelze nahradit doslovným či parafrázovaným zopakováním žalobních námitek, neboť ty směřovaly proti jinému rozhodnutí, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudky a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58, ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS, ze dne 23. 9. 2020, č. j. 3 Azs 246/2019-26, ze dne 13. 10. 2020, č. j. 8 Afs 77/2020-30, ze dne 21. 1. 2021, č. j. 7 Azs 368/2020-28, ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 Afs 273/2019-50, ze dne 14. 1. 2022, č. j. 5 Afs 330/2020-46). Aby tedy byla kasační stížnost způsobila věcného projednání, musí se její důvody vztahovat nikoli k napadenému správnímu rozhodnutí, ale k napadenému rozsudku krajského (městského) soudu.

[15] Stěžovatelka v nynější věci se však v kasační stížnosti omezuje na pouhé opakování toho, že trvá na své žalobní argumentaci o zániku její odpovědnosti za posuzovaný správní delikt z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty zakotvené v § 77 odst. 3 zákona o zbraních a že není dána totožnost skutku. Nijak přitom věcně nepolemizuje se závěry, které v této otázce vyslovil městský soud v napadeném rozsudku, ani neuvádí, v čem se městský soud při právním posouzení věci dopustil pochybení, toliko uvádí, že s těmito jeho závěry nesouhlasí.

[16] Obecně vzato, stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji správní soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před správním soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Tímto směrem nicméně kasační stížnost v projednávaném případě stěžovatelka nevede a Nejvyšší správní soud shledává vypořádání všech uplatněných žalobních námitek městským soudem za přezkoumatelné a srozumitelné (případnou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku by ostatně kasační soud musel zohlednit *ex officio* dle § 109 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[17] Nesouhlasí-li však stěžovatelka s právním posouzením věci [s ohledem na uplatněný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], musí být z obsahu její kasační stížnosti zřejmé, které závěry městského soudu obsažené v napadeném rozsudku pokládá za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Takto však stěžovatelčina kasační stížnost vystavěna není, jak již shora uvedeno. Stěžovatelka se v ní omezuje na rekapitulaci průběhu správního řízení a na opakování svého názoru o prekluzi daného správního deliktu podle § 77 odst. 3 zákona o zbraních obsaženého již v žalobě. Závěrem kasační stížnosti pak v obecnosti vyslovuje nesouhlas se závěrem městského soudu o totožnosti skutku v oznámení o zahájení řízení ze dne 4. 5. 2016 a v upřesnění předmětu řízení ze dne 14. 12. 2017. Tuto svoji obecnou kasační argumentaci uzavírá tím, že městský soud „v napadeném rozsudku pochybil, pokud rozhodl, že žalovaný postupoval v souladu se zákonnými ustanoveními, když vydal rozhodnutí v souladu se zákonem.“

[18] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že kasační stížnost žádné konkrétní výtky směřující vůči právnímu posouzení stěžejních sporných otázek městským soudem, zejména pak ve vztahu k totožnosti skutku a prekluzi daného správního deliktu, neobsahuje. Kasační stížnost se tak mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.), a jedná se proto o kasační stížnost nepřipustnou.

[19] Řízení o kasační stížnosti totiž nelze považovat za druhý pokus „ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1 Afs 44/2019-41). Převezmeli stěžovatelka do kasační stížnosti pouze tytéž žalobní námitky a ve vší obecnosti je doplní konstatováním, že nesouhlasí se závěry městského soudu, je odmítnutí kasační stížnosti pro nepřipustnost nutným důsledkem, který plně odpovídá účelu zákonné úpravy institutu kasační stížnosti.

[20] S ohledem na výše uvedené Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost postupem podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona a za použití § 104 odst. 4 s. ř. s., odmítnout jako nepřipustnou.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[22] O vrácení soudního poplatku zaplaceného za řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Soudní poplatek bude vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu